

relsen af 28de Januar 1852, men ogsaa Regjeringens tidligere Dtringer gaae i den Retning, at Regjeringen ikke retlig kan give Fællesforfatningen uden efter Overeenskomst med Folkets Repræsentanter.

Naar den ærede Premierminister anførte, at han heller ikke kunde see, at der kunde være nogen stor „Betænkelse“ ved at lægge denne Magt alene i Regjeringens Haand, fordi det Tryk, som ligger i den nærværende uhyggelige Tilstand, maatte drive Regjeringen til at gjøre en Ende derpaa, saa maa jeg udtale, at dette ikke kan være os nogen Garantie for Bibeholdelsen af de constitutionelle Friheder og Rettigheder; thi vi vide jo ikke, hvorlænge vi beholde dette Ministerium, og vi vide ikke, om det bliver dette eller et følgende Ministerium, der kommer til at tilendebringe Fællesforfatningen, og man har altsaa ikke nogen Garantie for, om Tilendebringelsen af denne uhyggelige Tilstand vil blive en Overgang til en fri Forfatning eller til Absolutismen. Naar den ærede Minister tilføiede, at det var en Selvfølge, at Regjeringen vilde lade indflyde i Fællesforfatningen alle de Friheder og Rettigheder, som vare givne Folket i 1849, forsaavidt de deri kunde passe, saa medfører denne Tilføining, at den hele Garantie taber sig; thi Udtrykket „forsaavidt de deri kunne passe“ vil ikke sige Andet end: forsaavidt den Regjering, der giver Fællesforfatningen, antager, at de kunne passe deri; men det kunde jo være, at det hele danske Folk og Rigsdagen kunde finde, at noget ganske Andet kunde passe i Fællesforfatningen end det, som Regjeringen antog. Det er altsaa Spørgsmaalet om, hvad der kan passe deri, som netop gjør det fornødent, at man ikke bør overgive den hele Sag i Regjeringens Haand. Vi see desuden allerede nu for Diebløkket, at Regjeringen finder saa mange Ting passende, som Folket og Rigsdagen ikke finde passende, at man ogsaa i en saa vigtig Sag maa være belavet paa, at der kan være stor Uoverensstemmelse med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der er passende. Men, som sagt, da der nu er Udset til, at vi kunne komme til Rette med Ministeriet i dette Punct, saa vil jeg slutte med at udtale min Glæde derved.

Rosenvorn: Da jeg igaar havde Ordet,

føgte jeg at gjøre det klart, hvilken Forskjel der var mellem Thingets Stilling, naar man behandlede denne Sag uden Veiledning af Ministeriet, og naar man behandler den med Ministeriets understøttende Veiledning. De Erklæringer fra Ministeriets Side, som igaar saanedes, have vi modtaget idag; Premierministeren har udtalt saa tydeligt, som det forekommer mig at det kunde være ham muligt, naar han vilde hane sig en Bei fra en tidligere fuldstændig tilbageholdende Stilling til en imødekommende Stilling mod Rigsdagen, at af de foreliggende Betingelser foretrak Regjeringen den, som er stillet af det 3die Mindretal. Stillingen er saaledes ikke længere den samme, som den var, da vi opstillede vore Forslag. Den Usikkerhed, hvori vi dengang befandt os, gjorde, at vi maatte søge at opstille Noget, der i sig selv syntes fornuftigt, og som ikke gav Anstød hos de andre Landsdele. Den store Uvisshed, hvori man dengang stod, har endog saa foranlediget os, idetmindste mig, til at gjøre det Samme, som den ærede Ordfører lagde Rigsdagsmanden for Ribe Amts 2den Valgfreds (H. Hage) til Last som Noget, der er usædvanligt og i Almindelighed ikke rigtigt, at deeltage i Endringsforslag til en Indstilling, som vi sandsynligvis ikke ville tiltræde; jeg siger sandsynligvis; thi, hvis Regjeringen havde udtalt sig for Fleertallets 1ste Indstilling, saa havde jo Sagen staaet ganske anderledes, da vilde vi, idetmindste jeg, med den Endring, vi have foreslaaet, have stemt derfor, men under andre Omstændigheder ikke; kort sagt, den hele store Uvisshed, som tidligere hvilede over Sagen, synes nu at forsvinde, og det bliver altsaa andre Fordringer, der nu gjøres gjældende for os, naar vi skulle afgive vor Stemme i denne Sag, end tidligere, saalænge vi opstillede et Forslag uden denne Veiledning. Den ærede Ordfører har allerede meget stærkt og, som det forekommer mig, med fuldkommen Føie fremhævet, hvilke Fordringer der maa stilles til os, naar vi efter en saadan Meddelelse vilde fastholde vore tidligere Forslag. Vel kan jeg endnu ikke see Andet, end at, hvis det 3die Mindretals Forslag vedtages, og hvis Fællesforfatningen kommer tilveie paa den Maade,